

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11Csp/86/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117208533
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2117208533.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: Q. Š., N.. XX.XX.XXXX, C. A. S., o zaplatenie 1.798,76 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a** .

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 14.03.2017, doručenu súdu dňa 30.03.2017, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.798,76 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1.439,59 eura od 14.12.2012 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 11Csp/86/2017-41 zo dňa 31.01.2018, ktorý bol doručovaný žalovanému, avšak napriek zisťovaniu jeho pobytu všetkými dostupnými spôsobmi sa mu platobný rozkaz doručiť nepodarilo, preto súd uznesením č.k. 11Csp/86/2017-62 zo dňa 07.06.2018 platobný rozkaz zrušil.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 19.08.2003 Zmluvu č. 45428158/1/1, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania a splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu jej postúpenia sumu 1.798,76 eura, ktorá pozostávala z istiny 1.439,59 eura, riadneho úroku 1,51 eura, úroku z omeškania 188,32 eura a poplatkov 169,34 eura v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky nevykonal žiadnu úhradu. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom 14.12.2012, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. V podaní zo dňa 24.07.2018 žalobca uviedol, že dňa 19.08.2003 uzavrel pôvodný veriteľ so žalovaným Zmluvu o kontokorentnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úverového rámca vo výške 497,91 eura (15.000,- Sk), k účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. Dňa 02.08.2003 uzavrel pôvodný veriteľ a žalovaný Dodatok č. 1/2003 k zmluve, predmetom ktorého bolo navýšenie úverového rámca na sumu 40.000,- Sk. Dňa 27.06.2013 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu vyššie uvedenú pohľadávku v

celkovej výške 1.798,76 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.439,59 eura, z poplatkov vo výške 169,34 eura, z riadneho úroku v sume 1,51 eura a úroku z omeškania v sume 188,32 eura. Žalobca ďalej špecifikoval, ako dospel k jednotlivým sumám tvoriacim uplatnenú pohľadávku. V súvislosti s aktívnou legitímáciou v konaní žalobca poukazoval na skutočnosť, že predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, spolu s podacími hárkami, preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je podľa žalobcu zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva, a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva aj z ustanovenia § 4 ods. 5 alebo 6 ZoSÚ. Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. V poznámke pod čiarou (7) zákonodarca tento osobitný právny predpis zároveň definoval - odkazom na ustanovenie § 524 Občianskeho zákonníka. Ak by teda zákonodarca mienil v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ustanoveniu § 4 ods. 6 ZoSÚ (ktoré pojednáva o postupovaní pohľadávok veriteľa) - a to jednoznačným odkazom na ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok neodkazuje na § 92 ods. 8 ZoB, ale na § 524 Občianskeho zákonníka. Aj z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné na prelomenie bankového tajomstva, pričom ho nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávok. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Z vyššie uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB. Žalobca ďalej poukazoval na to, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1158 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok, zastáva žalobca názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Žalobca napriek vyššie uvedenému v tejto súvislosti poukazuje na Výzvu zo dňa 20.10.2009, ktorou v konaní preukázal, že právny predchodca žalobcu splnil všetky povinnosti, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, teda že žalovaný bol v mene banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Keďže skutočnosť, že výzva na úhradu zo dňa 20.10.2009 bola žalovanému doručovaná, nebola protistranou rozporovaná, v zmysle § 151 ods. 1 CSP je toto tvrdenie potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenie. Na základe tejto skutočnosti je podľa žalobcu potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok.

4. Ako dôkazy žalobca predložil Zmluvu o kontokorentnom úvere zo dňa 19.08.2003, Zmluvu o vydaní a používaní bankovej karty zo dňa 02.07.1998, Zmluvu o vydaní a používaní bankomatových kariet k sporožirovému účtu zo dňa 18.04.1995, Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty zo dňa 08.07.2000, Zmluvu o sporožirovom účte zo dňa 25.06.1986, Zmluvu o vydaní a používaní bankovej platobnej karty zo dňa 18.06.2004, Zmluvu o sporožirovom účte zo dňa 02.11.1992, Dodatok č. 1/2003 k zmluve o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXX/X/X zo dňa 02.09.2003, Dodatok k zmluve

o sporozírovom účte zo dňa 02.11.1992, Všeobecné obchodné podmienky, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012, Zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 13.12.2012, Prílohu č. 1 k zmluve, Podací hárok č. Z Výzvu zo dňa 20.10.2009, Pokus o zmier zo dňa 07.03.2017, Výzvu k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 06.02.2013, platobnú históriu, Výpis z úveru.

5. Žalovanému bola žaloba s prílohami doručená vyvesením na úradnej tabuli a webovej stránke súdu dňa 26.06.2018, k tejto sa nevyjadril.

6. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

7. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie vyššie citovanými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, keď pojednával v neprítomnosti žalovaného, ktorý mal predvolanie na pojednávanie doručené, svoju neprítomnosť neospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

9. Medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 19.08.2003 uzatvorená Zmluva o kontokorentnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie kontokorentného úveru číslo XXXXXXXXXXXX/X/X. Dňa 02.09.2003 bol medzi nimi uzavretý Dodatok č. 1/2003 k zmluve, predmetom ktorého bolo poskytnutie kontokorentného úveru žalovanému s výškou úverového rámca 40.000,- Sk (1.327,76 eura). Dňa 18.06.2004 bola medzi nimi uzatvorená tiež Zmluva o vydaní a používaní bankovej platobnej karty, na základe ktorej bola žalovanému vydaná platobná karta. Žalovaný sa na predmetnom účte dostal do nepovoleného prečerpania. Žalobca v konaní predložil Výzvu banky zo dňa 20.10.2009, ktorou mal byť žalovaný upozornený na to, že ku dňu 30.09.2009 je v omeškaní so sumou 1.384,54 eura a mal byť vyzvaný na jej zaplatenie. Žalobca v konaní nepredložil doklad preukazujúci doručenie tejto výzvy žalovanému. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012 a Prílohy č. 1 k nej vyplýva, že pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému vo výške 1.798,76 eura bola postúpená na žalobcu. Z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2012 vyplýva, že ním Slovenská sporiteľňa, a.s. oznamuje žalovanému postúpenie pohľadávku na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 13.12.2012. Z Výzvy k úhrade zo dňa 06.02.2013 vyplýva, že ňou žalobca vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 06.02.2013 a vyzýva žalovaného k úhrade dlžnej sumy do 21.02.2013.

10. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

11. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

12. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 52 ods. 1 a 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. (2)

14. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. (1) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. (2)

15. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“) (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

17. Súd na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, ale je potrebné ju v celom rozsahu zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu.

18. Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným založený zmluvou o úvere je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 258/2001 Z.z. a zákona č. 250/2007 Z.z.). K uvedenému záveru dospel súd z dôvodu, že predmetná zmluva je formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko text zmluvy bol vopred pripravený, dlžník ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, keď poskytol žalovanému spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a úver mu bol poskytnutý za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a tiež ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná OZ) sa pritom nevzťahuje len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.04.2015, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 V. XX/XXXX zo dňa 21.04.2015, v ktorom dovolací súd uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

19. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 19.08.2003 zmluvu o kontokorentnom úvere, a dňa 02.09.2003 dodatok k nej, na základe ktorých Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému kontokorentný úver vo výške 40.000,- Sk (1.327,76 eura), na ktorý žalovaný neplnil riadne a včas. Zmluvou o postúpení pohľadávok

č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 13.12.2012 došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy vo výške 1.798,76 eura s príslušenstvom zo spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka.

20. Zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou ako veriteľom a klientom ako dlžníkom je nepretržité omeškanie klienta so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke v trvaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní po tom, čo bol písomne vyzvaný bankou na plnenie, pričom tieto musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Žalobca spolu so žalobou predložil Výzvu k úhrade zo dňa 06.02.2013 (rub č.l. 80) spolu s podacím hárkom (č.l. 82) preukazujúcim jej odoslanie žalovanému. Uvedená výzva však nie je výzvou banky, ako to požaduje ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca tiež predložil Výzvu zo dňa 20.10.2009 (č.l. 29), ktorou banka vyzýva žalovaného na zaplatenie dlhu vo výške 1.384,54 eura, avšak doklad o doručení tejto výzvy žalovanému súdu nepredložil.

21. Súd poukazuje na to, že žalobca bol ešte výzvou zo dňa 12.07.2018 súdom vyzvaný, aby predložil doklad preukazujúci doručenie Výzvy SLSP, a.s. zo dňa 20.10.2009 žalovanému, čo neurobil. Uvedenú výzvu by bolo možné považovať za výzvu banky vyžadovanú ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, avšak žalobca nepreukázal, že by táto výzva bola doručená žalovanému, keďže nepredložil doručenkú ani záradu v doručovaní. V konaní nebolo možné vychádzať z toho, že platnosť postúpenia nebola žalovaným namietaná, nakoľko v spotrebiteľskom spore súd v zmysle § 295 CSP môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Takýmto dôkazom, ktorý súd vyžadoval, bol dôkaz o doručení výzvy banky žalovanému, ktorým dôkazom žalobca nedisponoval. Zároveň žalobca ani neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenie ohľadom doručenia uvedenej výzvy žalovanému, v zmysle, kedy mala byť uvedená výzva žalovanému doručená. Avšak, ani v prípade, ak by takéto skutkové tvrdenie žalobca urobil, nebolo by pri pasivite žalovaného možné vychádzať z nepopretia skutkového tvrdenia, nakoľko v spotrebiteľských sporoch je súd v zmysle § 290 a nasl. CSP povinný na ochranu spotrebiteľa prihliadať ex offo.

22. Súd pritom poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/124/2017-194 zo dňa 30.04.2018, v obdobnej veci ako je tu prejednávaná, v ktorom odvolací súd uviedol, že „podstatné je, že v danom prípade sa jedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, čiže ide o spor s ochranou slabšej strany sporu v zmysle ustanovení § 290 a nasl. CSP, v ktorých sporoch súd vykonáva v prospech slabšej strany sporu potrebné dokazovanie aj bez návrhu (§ 295 CSP). Zároveň v takýchto sporoch v zmysle ustanovenia § 300 CSP platí, že na konanie podľa tohto oddielu sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak. Znamená to, že na tzv. spotrebiteľské spory sa ustanovenia o konaní použijú len „primerane.“ Ustanovením o konaní je i § 151 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sa zásadne v „bežnom“ sporovom konaní stranou nepopreté skutkové tvrdenia považujú za nesporné. Toto ustanovenie (§ 151 ods. 1 CSP) však na spotrebiteľské spory aplikovať nemožno, pretože jeho použitie, vzhľadom na charakter spotrebiteľských sporov, v ktorých sa vo zvýšenej miere uplatňuje protektívna ingerencia súdu, nemožno považovať za primerané. V spotrebiteľských sporoch nemožno vychádzať z toho, že stačí, ak žalovaný - spotrebiteľ skutkové tvrdenia žalobcu - dodávateľa výslovne nepoprel, čím sú tvrdenia žalobcu preukázané, nakoľko v týchto sporoch je súd v zmysle ust. § 290 a nasl. CSP povinný na ochranu takéhoto spotrebiteľa prihliadať ex offo.“

23. Súd dospel k záveru, že z dôvodu nedodržania postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanému v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Žalobca totiž v konaní nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanému v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanému, čo je podmienkou pre vznik oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému inej osobe, ktorá nie je bankou. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný, s poukazom na čo nie je žalobca oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie v konaní aktívne vecne legitimovaný. Vecná legitimácia predstavuje hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednáwanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Strana sporu, ktorá je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom

o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca. O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keď súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej žalobou bolo neplatné.

24. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 21.04.2016, v ktorom súd druhej inštancie v obdobnej veci skonštatoval, že „banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. ... V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu navrhovateľa Slovenskej sporiteľne, a.s. riadne odporcovi doručená. Prvostupňový súd teda dospel k správne záveru, že pre nenaplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona o bankách nebolo možné platne postúpiť predmetnú pohľadávku na navrhovateľa.“ Obdobný názor zastáva aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 24Co/716/2015 zo dňa 08.06.2016, v ktorého odôvodnení uviedol, že „ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.“ Rovnako súd dáva do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/124/2017-194 zo dňa 30.04.2018, v obdobnej veci ako je tu prejednávaná, v ktorom odvolací súd uviedol, že „žalobca teda neunesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal existenciu a doručenie žalovanému výzvy banky na splnenie omeškaného dlhu. V spise sa taký dôkaz nenachádza a žalovaný jeho existenciu ani v odvolaní netvrdil. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť, tak ako to už správne uzavrel súd prvej inštancie.“ Obdobný názor vyslovil Krajský súd v Trnave aj v rozsudku č.k. 10Co/294/2017-137 zo dňa 11.09.2018.

25. Najmä však súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

26. V konaní nepostačovalo predložiť oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, nakoľko toto bez ďalšieho nezakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, ale žalobca musí v konaní preukázať, že postúpenie pohľadávky bolo platné. Len zo skutočnosti, že ustanovenie § 4 ods. 5 alebo 6 ZoSÚ neodkazuje na § 92 ods. 8 ZoB nemožno vyvodiť, že pre platné postúpenie pohľadávky z banky nie je potrebné dodržať predmetné ustanovenie ZoB. Zo znenia ustanovenia § 50 ods. 1 ZoB nevyplýva tvrdenie žalobcu, že prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale len administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že z dôvodu, že žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1158 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Z formulácie druhej vety ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB („Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku

voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.“) jednoznačne vyplýva, že spojenie „to neplatí“ sa vzťahuje len na vetu pred bodkočiarkou, a nie na prvú vetu ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Z uvedeného je zrejmé, že časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta, ako to ustálil Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom rozhodnutí sp.zn. XCdo/XX/XXXX zo dňa 28.03.2018.

27. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní pre neplatnosť postúpenia pohľadávky bolo potom potrebné žalobu v celom rozsahu vo výroku I. zamietnuť, a keďže žalovaný nie je povinný zaplatiť žalobcovi istinu, nemohol sa ani dostať do omeškania s jej zaplatením, a preto súd zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania.

28. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa Čl. 4 ods. 1 a 2 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. (1) Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. (2)

32. Podľa Čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

33. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanému, ktorý by inak na náhradu trov konania mal nárok, nakoľko bol v konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov konania vo výroku II. rozsudku nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli. Súd má pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovaného uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.